

Wojciech Kuczkowski

Osiek - Pracz, pow. Wyrzysk

Informator Archeologiczny : badania 7, 100-101

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wadzono na skraju zachodniej części cmentarzyska - zagrożonego wybieraniem piasku. Główna część cmentarzyska została już wcześniej zabezpieczona.

Odkryto 10 pochówków ciałopalnych, położonych w piasku na głębokości od 40 do 120 cm. Wyróżniono wśród nich 9 grobów bezpopielnicowych. Jeden pochówek nie został sklasyfikowany, gdyż uległ on przed badaniami częściowemu zniszczeniu. W większości pochówków przepalone kości umieszczone były w jamach. W niektórych grobach występowały resztki stosów. Sześć posiadało szczątkowe obstawy kamienne, a w siedmiu występowały przystawki, z których część była rytualnie zniszczona. Ilość przystawek w grobach wahała się w granicach od 4 do 12 sztuk. W pochówkach obok ceramiki odkryto jeszcze 2 paciorki szklane, szpilę brązową oraz grzechotkę.

NOWA CEREKWIA, pow. Głubczyce

patrz

epoka brązu

NOWA HUTA - Pleszów I
Stanowiako 17

patrz

neolit

OSIEK -PRACZ, pow. Wyrzysk

Muzeum im. Leona Wyczółkowskiego
w Bydgoszczy

Badania prowadził mgr Wojciech Kuczkowski.
Finansował WKZ w Bydgoszczy. Drugi sezon
badań. Cmentarzysko z okresu halsztackiego
i lateńskiego.

Przebadano teren o powierzchni około 6 arów. Stwierdzono na podstawie rozrzutu ceramiki, kości ludzkich i przepalonych kamieni, że obszar cmentarzyska wynosi od 4 do 5 hektarów. Ogółem odkryto i wyeksplorowano 9 grobów w tym: 3 popielnicowe, 5 kloszowych i 1 skrzynkowy z obwarowaniem kamiennym. Groby kloszowe zawierały 2 lub 3 naczynia dodatkowe. W obrębie grobów znajdowały się ogniska i paleniska.

Na południowo-zachodniej skarpie wzgórza natrafiono na całe zespoły palenisk, które tworzą regularne rzędy. Gruba warstwa specjalnie dobranych łupanych kamieni oraz przepalonego drewna świadczy, że paleniska te były wielokrotnie używane. Na niektórych z nich znaleziono kości zwierząt m.in. dzikiej, oraz fragmenty naczyń, będące pozostałościami po stypach pogrzebowych. Kilka większych palenisk o średnicy około 2 metrów służyło jako miejsca ciałopalenia.

Należy przypuszczać, że w bliskim sąsiedztwie cmentarzyska lub też na jego terenie odbywały się ceremonie obrzędowe związane z kultem zmarłych. Dokładną funkcję palenisk będzie można określić po zbadaniu większej powierzchni cmentarzyska.

Wielkość cmentarzyska, duże zróżnicowanie grobów oraz występujące zespoły palenisk stanowią o unikalnym charakterze cmentarzyska. Z inicjatywy władz powiatu wyrzyskiego oraz muzeum w Bydgoszczy powstała koncepcja utworzenia na terenie cmentarzyska w Osieku rezerwatu archeologicznego.

PALUCHY, pow. Jarosław

patrz
epoka brązu

PIASKI, pow. Bełchatów

Pracownia Archeologiczna
- Konserwatorska
P. P. PKZ Oddział w Poznaniu

Badania prowadził mgr Ryszard Mazurowski.
Finansowało Zjednoczenie Przemysłu Węgla
Brunatnego we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań.
Osada kultury łużyckiej z okresu halsta-
ckiego, ślady osadnictwa kultury trzcinieckiej z
II okr. epoki brązu, ślady osadnictwa wczesno-
średniowiecznego / faza D-E/.

Stanowisko położone jest na prawym brzegu Widawki, na niezbyt silnie wyodrębnionym cyplu terasy środkowej, w połowie odległości między wsiami Piaski i Ruszczyń. Zakres badań obejmował:

a/ prace inwentaryzacyjne / plan syt., - wys. w skali 1:500, planimetria materiału powierzchniowego, rozpoznanie geofizyczne, sondażowe geotechniczne/,

b/ prace wykopaliskowe na przestrzeni 15 arów.

Odkryto osiem wyraźnych skupień materiału zabytkowego/ceramika, odłupki krzemienne/ interpretowanych jako ślady po szalassach, trzy paleniska i jeden piec, umieszczone na zewnątrz obiektów mieszkalnych oraz pozostałości trzech wolno-stojących dużych naczyń, być może zbiorników na wodę; kilkanaście jam o przeznaczeniu gospodarczym. Wszystkie obiekty są relikdami kultury łużyckiej z okresu halstańskiego.

Badania nie będą kontynuowane.

PODGAJE, pow. Kazimierza Wielka
Stanowisko 4

patrz
neol

PODZAMCZE-WIERUSZÓW, pow. Wieruszów
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadziła mgr Irena Jadczyk.
Finansował WKZ w Łodzi.

Badania zapoczątkowały systematyczne prace wykopaliskowe mające na celu ustalenie pewnej chronologii stanowiska oraz jego funkcji.

Obiekt usytuowany jest tuż koło wsi Podzamcze, a przestrzeń jego zamykają ramiona rzek Niesób i Proсны oraz wał o długości 510 m. Wał, biegnący półkolem, posiada